

Demeter Arnold

ABROSZTÉMA

Szemben, az olajos abroszt simítva,
oda ült mindig. Ha fájt is neki
bármije, nem pihent az ágyban. Hogy
fiatalabbnak érezze magát, régi
dolgait mesélte. Egyszer majdnem elvitték
az orosz katonák, ezen nevetett.
Örül nekem. Barátja vagyok unokája
helyett. Aggódik, van-e pénzem, majd
ad egy csokoládét. Édesebb, mint a pénz.
Azt nézi, milyen szép ember lettem, magát
csúfnak nevezve akarja fokozni ezt. Egyszer
csak megkérdi, vajon meddig él?
Vajon amikor újra jövök, ő itt
lesz-e, vagy már csak az olajos abrosz marad,
ahol magányában olykor a könnyeket is
elsimította.

OTTHON

Ez a ház sem otthonnak épült,
ki magát benne megtalálja, elherdálja
mindenét. Foglyok, szabadok, egykutya.
Mindegy, hogy utánunk vagy magunk
mögött zárják az ajtót. Saját életed is
szoríthat kést a torok lágy bőrrészéhez.
Dideregsz benne, vagy jobb napokon
izzadság önti tested el. Másképp pedig
fájni kezd a hát, a honvágy, hogy itt
sincsen otthonod. Majd rájössz:

magad csak lelakni tudod,
megszokni sosem.

ÓRIÁSLÉT

Ha felülsz a nyakamba, olyan magasak leszünk,
mint a nagyok. Mindig is azok akartunk lenni.
Nagyok. Kimagaslók. Akik a kistermetű lényeket
aggodalommal és kissé lenézve figyelik.
Négy kezünk lenne, úgy tudnánk ölelni, mint még senki,

de erők is kétszer annyi lenne. Nagy, négykezű
óriás lennénk. Ijesztgetnénk a többi apróságot,
és a polgármester mellett az egész falu tisztelne.
Majd ha eljön az este, újra kicsik lennénk,
álmosak és álmodók.

AJTÓ

Rendbe hozni ezt a házat, a projekt neve.
Felépíteni, ha a hangulatát már nem is lehet, de falait
legalább. Betört ablakai, mint a gyászoló emberek
tekintete, a gerendák úgy szorítják a testet,
mint hozzátartozó a koporsót. A tetőn egy szélkakas,
mely akár a megtébolyult lélek, nem tudja, merre tart.
És az ajtó, mint a vészharang, csapongva ide-oda kong.

VALAMI SZOMORKÁS

A papa azt mondta, kitalált egy játékot.
Most ti lesztek a felnőttek, én meg

a gyermek. Bújócskázunk!
Behunyam a szemem, ti számoltok.
Ha egyre csendesebb a számolás,
akkor tudom, hogy már messze
jártok. Ha meg száznál nem nyitom
ki a szemem, akkor már én járok
távol tőletek.

